

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/164/2019
Identifikačné číslo spisu:	1117202732
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1117202732.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G. L., bývajúceho v R., proti žalovanej Sociálnej poisťovni, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8-10, zastúpenej JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Nám. Biely kríž č. 3, o obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 7/2017, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2019 sp. zn. 15 Co 199/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 22. júna 2018 č. k. 25 C 7/2017-130 žalobu na obnovu konania odmietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2. Poukázal na to, že žalobca žiadal o obnovu konania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. marca 2016, č. k. 5 Co 581/2014-353, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 26. februára 2013, č. k. 8 C 559/2004-226, v znení opravného uznesenia z 30. júna 2014, sp. zn. 8 C 559/2004. Za dôvod obnovy konania označil bezprecedentné porušenia zákona a skutočnosť, že jeho invalidita bola spôsobená pracovným úrazom. O dôvode obnovy konania sa dozvedel z listu Sociálnej poisťovne zo 4. novembra 2016, v ktorom Sociálna poisťovňa definitívne priznala, že existuje príčinná súvislosť medzi jeho pracovným úrazom z 19. júla 2002 a poškodením jeho zdravia, nehovoriac o uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2010, sp. zn. 1 Cdo 135/2009, ktoré konštatovalo protizákonnosť konania Sociálnej poisťovne. Žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti za obdobie od 1. augusta 2003 do 31. decembra 2003 v sume 454,518 eur mesačne spolu s 13 % úrokom z omeškania od 1. augusta 2003 až do zaplatenia a náhradu trov konania.

3. Súd prvej inštancie podanie žalobcu po právnej stránke posúdil podľa § 397 písm. a/, b/, § 403 ods. 1, § 406, § 413 ods. 1 písm. e/ C. s. p., a skonštatoval, že žaloba na obnovu konania bola z dôvodu

absencie dôvodov vymedzených v ustanovení § 397 C. s. p. zjavne nedôvodná. Poukázal na skutočnosť, že žalobou na obnovu konania možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu z taxatívne stanovených dôvodov vymenovaných v § 397 C. s. p. a v presne určenej lehote, ktorej zmeškanie má za následok procesnú preklúziu práva podať žalobu na obnovu konania. Právna úprava Civilného sporového poriadku pripúšťa, aby súd bez ďalšieho prejednanía žaloby na obnovu konania túto odmietol v prípade, že z obsahu žaloby už „na prvý pohľad“ (zjavne) vyplýva, že je nedôvodná (t. j. nie sú dané dôvody na jej podanie). Podľa § 397 písm. a/ C. s. p., je dôvodom prípustnosti obnovy konania existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré musia kumulatívne spĺňať tieto podmienky: i/ skutočností, rozhodnutí alebo dôkazy nemohla strana oprávnená na podanie žaloby bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, pričom spravidla sa jedná o prípady, keď strana o existencii skutočností alebo dôkazov nevedela - takýmito dôvodmi obnovy konania pritom môžu byť len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania; ii/ tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy sú spôsobilé privodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Preukázanie potenciálne priaznivejšieho rozhodnutia vo veci je procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania.

4. Uviedol, že v prípade obnovy konania prípustnej v zmysle § 397 písm. b/ C. s. p., ide o procesnú situáciu, keď strana riadne splnila svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda riadne označila dôkaz, ktorý navrhla vykonať, avšak z objektívnych dôvodov takýto dôkaz nebolo v pôvodnom konaní možné vykonať, napr. z dôvodu dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu svedka, straty či zničenia listiny. Zo spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 C 559/2004 súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa v predmetnom konaní na základe žaloby doručenej Krajskému súdu v Bratislave dňa 10. februára 2004 domáhal určenia, že invalidný dôchodok, ktorý mu bol priznaný k 1. augustu 2003 žalovanou, je v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom, ktorý utrpel 19. júla 2002 a zároveň sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej, aby mu doplatila rozdiel za stratu na zárobku spolu so 17,6 % úrokom z omeškania (v žalobe neuviedol konkrétnu sumu uplatňovanej náhrady za stratu na zárobku). Dňa 5. augusta 2004 Krajský súd v Bratislave predmetnú vec postúpil Okresnému súdu Bratislava I ako vecne a miestne príslušnému, ktorý rozsudkom z 8. septembra 2006, č. k. 8 C 559/2004-85, žalobu v celom rozsahu zamietol. Krajský súd v Bratislave uznesením z 13. novembra 2007, č. k. 5 Co 553/2006-117, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená na rozhodnutie Sociálnej poisťovni v Bratislave. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe dovolania žalobcu uznesením z 13. decembra 2010 sp. zn. 1 Cdo 135/2009, napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave v časti, ktorou zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu zamietnutia žaloby na náhradu za stratu na zárobku od 1. augusta 2003 do 31. decembra 2003 s úrokom z omeškania a vo výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie; dovolanie smerujúce proti zvyšnej časti uznesenia odvolacieho súdu odmietol. Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. marca 2012, č. k. 5 Co 70/2012-231, rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa náhrady za stratu na zárobku od 1. augusta 2003 do 31. decembra 2003 s príslušenstvom a v časti náhrady trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 26. februára 2013, č. k. 8 C 559/2004-266, v spojení s opravným uznesením z 30. júna 2014, č. k. 8 C 559/2004-318, žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 274,38 eur. Dôvodom zamietnutia žaloby bol nedostatok pasívnej legítimácie žalovanej v tejto veci, z dôvodu ktorého sa meritom veci už nezaoberal. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 22. marca 2016 č. k. 5 Co 581/2014-353, rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaná nebola v spore pasívne vecne legítimovaná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 20. júla 2016.

5. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že žalobca dôvodnosť ním podanej žaloby na obnovu konaní odvodzoval z listu Sociálnej poisťovne zo 4. novembra 2016, č. 1496-4/2016-Ba, ktorý podľa neho potvrdzoval, že existuje príčinná súvislosť medzi jeho pracovným úrazom z 19. júla 2002 a poškodením jeho zdravia, ako aj zo skutočností, že konaním Sociálnej poisťovne bol bezprecedentne porušený princíp právnej istoty. Žalobu na obnovu konania ďalej odôvodňoval aj tým, že súdy v predmetnej veci odmietli predvolať ošetrovujúcich lekárov, neakceptovali súkromný znalecký posudok súdnej znalkyne klinickej psychologičky PhDr. Oľgy Vársányiovej z 5. mája 2007, posudok

súdnej znalkyne MUDr. Ľubice Prochádzkovej PhD. z 3. augusta 2011, čím porušili ustanovenie § 208 ods. 2 C. s. p.

6. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na to, že uvedené dôvody nemožno už na prvý pohľad žiadnym spôsobom subsumovať pod dôvody obnovy konania tak, ako ich vymedzuje ustanovenie § 397 písm. a/, b/ C. s. p., ani pod ostatné zákonom ustanovené dôvody obnovy konania. Skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy môžu byť dôvodom obnovy konania v zmysle citovaného ustanovenia zákona len vtedy, ak ich strana, ktorá obnovu navrhuje, nemohla bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní (sú pre stranu v porovnaní s pôvodným konaním „nové“) a súčasne môžu pre stranu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Výlučným dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 559/2004 žalobu zamietol, a pre ktorý i odvolací súd potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny bolo to, že tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, dospeli k záveru, že žalobca podal žalobu voči žalovanej, ktorej v danom konaní nenáležala pasívna vecná legitimácia. List Sociálnej poisťovne, ktorý žalobca považoval za podstatný dôvod jeho žaloby na obnovu konania sa nedotýkal pasívnej legitimácie žalovanej v pôvodnom konaní, keď tento list a skutočnosti v ňom uvedené nebolo možné považovať za skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Poukázal aj na to, že podmienka pasívnej vecnej legitimácie je otázkou právneho posúdenia veci. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne, pričom návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení v právnom posudzovaní veci, alebo nesprávností procesnej povahy. Dodal, že skutočnosť, že súdy v predmetnej veci odmietli predvolať ošetrovúcich lekárov, neakceptovali súkromný znalecký posudok súdnej znalkyne klinickej psychologičky PhDr. Olgy Vársányiovej z 5. mája 2007, ani posudok súdnej znalkyne MUDr. Ľubice Prochádzkovej PhD. z 3. augusta 2011, ktorou žalobca odôvodňoval svoju žalobu na obnovu konania, nebolo možné považovať za okolnosť, ktoré predpokladá zákon pre tento mimoriadny opravný prostriedok. Nový dôkaz je spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je ním možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre toho, kto podal žalobu na obnovu konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a ktorý bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Pri novom dôkaze nie je rozhodujúce, že sa týka skutočnosti, ktorá je súdu už známa. Nemožnosťou použiť dôkaz bez svojej viny v pôvodnom konaní nie je mienená len možnosť označiť dôkaz, ale aj nemožnosť predložiť ho stranou súdu. Predpokladom obnovy konania je, aby dôkazy, ktoré tu v dobe pôvodného rozhodovania už existovali, nemohla strana bez svojej viny použiť. Okolnosť, či súd tieto dôkazy vykonal a či z nich vyvodil zistenie skutkového stavu pre svoje rozhodnutie, neznamena možnosť alebo nemožnosť strany použiť dôkazy v konaní. Pri inom výklade znenia, obsahu a účelu citovaných ustanovení by sa totiž cestou obnovy konania mohla domáhať revízie právoplatne skončeného súdneho konania každá strana, ktorého dôkazným návrhom nebolo vyhovené, hoci súd tieto dôkazy (právom či neprávom) nepovažoval za rozhodujúce a preto ich nevykonal. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 559/2004 bolo zrejmé, že dôvodom zamietnutia žaloby bol výlučne nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovanej v tejto veci s tým, že meritom veci sa súd s poukazom na zamietnutie žaloby z tohto procesného dôvodu následne už nezaoberal, pričom uvádzané dôkazné prostriedky sa týkajú merita veci a nie otázky pasívnej vecnej legitimácie v konaní. Samotnú skutočnosť, že sa žalobca nestotožnil s rozhodnutím a so závermi prvoinštančného a odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 559/2004, nebolo možné považovať za dôvod na povolenie obnovy tohto konania. Z týchto dôvodov žalobu na povolenie obnovy konania odmietol.

7. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 30. januára 2019 sp. zn. 15 Co 199/2018 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd, preskúmaním napadnutého uznesenia a celého spisového materiálu s vyhodnotením toho, čo uviedli strany sporu v odvolacom konaní, konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil správne právne závery, a preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku, /ďalej len „C. s. p.“).

8. Aj podľa názoru odvolacieho súdu zo žaloby na obnovu konania nevyplyvali žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali dôvodnosť takejto žaloby, ktorá nespĺňala základné náležitosti, a to uvedenie takých skutočností alebo dôkazov, ktoré nemohli byť využité v pôvodnom konaní. Správne preto prvoinštančný súd poukázal na tento základný nedostatok a s poukazom na uvedené postupom podľa § 413 ods. 1 písm. e/ C. s. p. žalobu žalobcu na obnovu konania ako zjavne nedôvodnú zamietol. Prvoinštančný súd náležite v odôvodnení napadnutého rozhodnutia skonštatoval, že list Sociálnej poisťovne zo 4. novembra 2016 sa netýkal pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v pôvodnom konaní a skutočnosti v ňom uvedené nebolo možné považovať za skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalobca aj napriek výzve a poučeniu súdu prvej inštancie o tom, aké náležitosti má obsahovať žaloba na obnovu konania a ako ju treba doplniť a opraviť (uznesenie z 1. júna 2017, č. k. 25 C 7/2017-52), podanú žalobu nedoplnil a neopravil tak, ako to predpokladá ustanovenie § 406 C. s. p. Žalobca teda neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, neoznačil žiadne dôkazy alebo rozhodnutia, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ani nenavrhol dôkazy, ktoré síce boli známe aj v pôvodnom konaní, ale sa nemohli vykonať z objektívnych príčin, ktoré by mu mohlo privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to, že žaloba bola v pôvodnom konaní zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej, nevykonanie dôkazov v pôvodnom konaní (výsluchy lekárov, oboznámenie sa so znaleckými posudkami) potom nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej. K odvolacej námietke o porušení ústavného princípu právnej istoty, odvolací súd poznamenal, že je nevyhnutné rešpektovať zásadu zachovania právnej istoty a pripustiť výnimku zo zásady nezmeniteľnosti už raz právoplatne rozhodnutej veci možno len výnimočne, za predpokladu naplnenia konkretizovaných špecifických podmienok, ktoré však v danej veci naplnené neboli. Vzhľadom na to, že na konanie o žalobe na obnovu konania sa len primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie (§ 409 C. s. p.) a súd prvej inštancie rozhodol uznesením o jej odmietnutí, nebolo potrebné žalobu na obnovu konania prejednať a rozhodnúť o nej na nariadenom pojednávaní, ktoré je podľa ustanovenia § 177 ods. 1 C. s. p. vyhradené na prejednanie vecí samej.

9. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. V dovolaní uviedol „dovolanie podávam v zmysle ust. § 420 ods. d/ /o veci sa už predtým právoplatne - avšak nezákonne rozhodlo/ i § 421 zákona č. 160/2015 Z. z. nakoľko predmetné rozhodnutie spočíva v opakovane v nesprávnom právnom posúdení veci, konkrétne porušení zákona č. 461/2003 Z. z., uznesenia NS SR č. 1 Cdo 135/2009 z 13. decembra 2010, judikátu NS SR č. 3 Cdo 93/03 z 27. augusta 2004, i judikaturu NS SR č. 3 Cdo 93/03 z 27. augusta 2004, porušenia vyššie uvedeného zákona a judikátov s ú dovolacími dôvodmi.“ Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie; zároveň uložil súdu prvej inštancie povinnosť zahájiť obnovu konania v súdnom spore G. proti Sociálnej poisťovni o náhradu za stratu na zárobku po skončení PN v čase od 1. augusta 2003 do 31. decembra 2003 po 1. januári 2004 v zmysle § 275 ods. 1 - 5 zákona č. 461/2003 Z. z. preklopenú na úrazovú rentu, a to spolu s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne od 1. augusta 2003 až do zaplatenia. V dovolaní poukázal na svoj zlý zdravotný stav a finančnú situáciu. Mal za to, že odvolací súd bezprecedentne porušil zákon keď uviedol, že „navrhovateľovi nárok na náhradu za stratu na zárobku nevznikol“. Uviedol, že „v danom špecifickom prípade, teda o náhrade za stratu na zárobku po skončení PN ako i o jej výške /viď ust. § 201 ods. 1 ZP/ a následne úrazovej rente nerozhoduje zamestnávateľ, ani posudková komisia Sociálnej poisťovne, ale právne skutočnosti vyplývajú zo ZP a zo zákona č. 461/2003 Z. z.“

10. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že dovolanie nie je v danom prípade prípustné a navrhla, aby dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. C. s. p. odmietol, prípadne zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou (§ 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné.

12. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon

pripúšťa.

13. Podľa § 420 písm. d/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

14. Toto ustanovenie dopadá na prípady, v ktorých súd rozhodol napriek tomu, že mu v tom bránila prekážka veci právoplatne rozhodnutej (§ 230 C. s. p.) alebo prv začatého konania (§ 159 C. s. p.).

15. Prekážka prv začatého konania (litispendencie) vzniká (je daná), ak na ktoromkoľvek všeobecnom súde Slovenskej republiky je začaté konanie s rovnakými subjektmi, rovnakým predmetom konania a rovnakými skutkovými okolnosťami, z ktorých je vyvodzované žalobou uplatnené právo. Totožnosť účastníkov (procesných strán) je daná aj vtedy, ak v neskoršom konaní stoja proti sebe rovnaké subjekty v opačnom procesnom postavení. Predmet konania je vymedzený petitom žaloby a základ uplatneného nároku je určený skutkovými okolnosťami, ktorými je petit zdôvodnený. Inými slovami, totožnosť veci je v uvedenom kontexte charakterizovaná totožnosťou nároku, o ktorom už prv začalo konanie za podmienky, že sa opiera o ten istý právny dôvod; ten je daný len vtedy, ak plyní z toho istého skutkového stavu. V danom prípade musí ísť o rovnaký druh uplatneného nároku, totožnosť predmetu nebude daná napríklad vtedy, ak súd v jednom konaní rozhodoval o tom, či žalovanému prislúcha právo zodpovedajúce vecnému bremenu, a v druhom konaní sa má rozhodovať o jeho zrušení alebo obmedzení (por. R 34/1986).

16. Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia vedie v každom štádiu konania bez ďalšieho k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec, o ktorej už bolo prv právoplatne rozhodnuté. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Z hľadiska totožnosti osôb nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak).

17. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolač dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

18. Pri skúmaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 písm. d/ C. s. p., dovolač súd uvádza, že z obsahu dovolania nevyplýva, že by žalobca špecifikoval rozhodnutie súdu, o ktoré opiera svoje tvrdenia existencie prekážky „res iudicata“, prípadne prekážky „litispendencie“. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľ namieta, že súdy nižšej inštancie nezákonne rozhodli, t. j. nesprávne posúdili prejednávajúcu vec. V tejto súvislosti dovolač súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnosťnej vady v zmysle § 420 písm. d/ C. s. p., správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. d/ C. s. p. nezakladá. Rovnako tak zdravotná, či finančná situácia dovolateľa prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. d/ C. s. p. nezakladá. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k vade podľa § 420 písm. d/ C. s. p.

19. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Podľa § 421 ods. 2 C. s. p., dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

21. Podľa § 357 písm. c/ C. s. p., odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí žaloby na obnovu konania.

22. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

23. Podľa § 447 písm. c/ C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Podľa písm. f/ uvedeného ustanovenia, dovolací súd odmietne dovolanie tiež vtedy, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

24. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa mohol dovolací súd zaoberať dovolaním, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 C. s. p. a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. okrem iného, aby dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p.

25. V prejednávanej veci dovolateľ napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí žaloby n a obnovu konania. V zmysle § 421 ods. 2 C. s. p., ale dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C. s. p.

26. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že ak by aj dovolanie bolo prípustné (v prípade, že by nešlo o prípad uvedený v § 421 ods. 2 C. s. p.), dôvodom pre odmietnutie dovolania by bola tiež skutočnosť, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu.

27. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľa uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. d/ a § 421 C. s. p. odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

28. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

29. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.